

De Commissie heeft thans besloten de procedure van artikel 88, lid 2, EG in te leiden, waarbij de wettelijke regeling in kwestie als een niet-aangemelde nieuwe steunregeling wordt aangemerkt. Volgens de Commissie waren de wijzigingen die zijn aangebracht in 1979 en 1983, na de toetreding van het Verenigd Koninkrijk tot de Europese Gemeenschappen, van wezenlijke aard, zodat de gehele regeling als een nieuwe steunregeling had moeten worden aangemerkt. Verzoekster betwist dat besluit.

Volgens verzoekster heeft de Commissie de rechten van de verdediging van Gibraltar geschonden, nu het bestreden besluit ontoereikend is gemotiveerd en de regering van Gibraltar, als de rechtstreeks en individueel door het besluit geraakte partij, onvoldoende is gehoord. Bovendien heeft de Commissie de rechten van de verdediging van het Verenigd Koninkrijk geschonden, voorzover dat wezenlijke vormvoorschriften zijn.

Verder stelt verzoekster, dat het besluit onverenigbaar is met artikel 88 EG, en dat de Commissie het evenredigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden.

Volgens verzoekster kan de betrokken wettelijke regeling niet als een nieuwe steunregeling worden aangemerkt, daar die regeling reeds bestond vóór de toetreding van het Verenigd Koninkrijk tot de Europese Gemeenschappen, en de amendementen van 1976 en 1983 de regeling niet wezenlijk wijzigden. Zij moet derhalve als een bestaande steunregeling in de zin van artikel 88, lid 1, EG worden beschouwd.

Dat thans wordt opgetreden op grond van artikel 88, lid 2, EG met betrekking tot nieuwe steunregelingen komt erop neer, dat een ongerechtvaardigde last wordt opgelegd met mogelijk ernstige gevolgen, vooral nu een onderzoek op grond van artikel 88, lid 1, EG volgens verzoekster een maatregel zou zijn met hetzelfde resultaat maar met minder zware gevolgen. Bovendien vindt verzoekster het besluit, gelet op de tijd die sinds de amendering is verstreken, onevenredig. Dienaangaande merkt verzoekster ook op, dat die amendementen los staan van de rest van het belastingstelsel, en dat derhalve niet het gehele stelsel in vraag mag worden gesteld.

Verzoekster betoogt voorts, dat sinds de toetreding van het Verenigd Koninkrijk tot de Europese Gemeenschappen en sinds de goedkeuring van de betrokken amendementen de uitlegging van het gemeenschapsrechtelijke begrip „steunmaatregel” is geëvolueerd, vooral wat fiscale maatregelen betreft. Destijds heerste volgens verzoekster de mening, dat dergelijke maatregelen niet onder de verdragsregels inzake staatssteun vielen. Derhalve behoefde die wettelijke regeling niet te worden aangemeld. Indien die wettelijke regeling nu, 18 en 23 jaar na de amendementen in kwestie, als een nieuwe

steunregeling wordt beschouwd, levert dat een schending op van het rechtszekerheidsbeginsel en het gewettigd vertrouwen van verzoekster. De in artikel 1, sub b, iv, van verordening nr. 659/1999 gestelde termijn om een steunmaatregel als nieuw te beschouwen, is reeds lang verstreken. Dat beginsel zou volgens verzoekster billijkheidshalve ook moeten gelden voor het onderzoek van wijzigingen van bestaande steunregelingen door de Commissie, zoals hier het geval is.

Tenslotte stelt verzoekster, dat het aan het besluit voorafgaande onderzoek van de Commissie te lang heeft geduurd, en dat het derhalve een schending oplevert van de op de Commissie rustende zorgvuldigheidsplicht en van het beginsel van behoorlijk bestuur.

Beroep, op 14 augustus 2001 ingesteld door Société Coopérative Agricole GIPAM tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-197/01)

(2001/C 303/39)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 14 augustus 2001 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Société Coopérative Agricole GIPAM, gevestigd te Ducos (Frankrijk), vertegenwoordigd door A. Lorang, H. Mazingue en P. Leroyer Gravet, advocaten, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren verordening nr. 896/2001 van de Commissie van 7 mei 2001;
- de Commissie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster voert aan dat de bestreden verordening⁽¹⁾ onverenigbaar is met verordening nr. 404/1993 van de Raad⁽²⁾, waarvan de bestreden verordening de uitvoeringsbepalingen bevat. Die uitvoeringsvoorschriften tasten de rechten aan die verzoekster had verworven onder de vigeur van eerdere verordeningen ter uitvoering van verordening nr. 404/1993. Ingevolge die eerdere uitvoeringsverordeningen gold zij als

traditionele importeur, wat in de onderhavige verordening niet meer het geval is. De Commissie heeft daarmee een concurrentievervalsing teweeggebracht en discriminatie ingevoerd tussen ondernemingen die aan de referentiehoeveelheden in de nieuwe uitvoeringsverordening kunnen voldoen en andere ondernemingen.

- (¹) Verordening (EG) nr. 896/2001 van de Commissie van 7 mei 2001 houdende toepassingsbepalingen van verordening (EEG) nr. 404/93 van de Raad ten aanzien van de regeling voor de invoer van bananen in de Gemeenschap (PB L 126, blz. 6).
- (²) Verordening (EEG) nr. 404/93 van de Raad van 13 februari 1993 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector bananen (PB L 47, blz. 1).

Beroep, op 28 augustus 2001 ingesteld door Technische Glaswerke Ilmenau GmbH tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-198/01)

(2001/C 303/40)

(Procestaal: Duits)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 28 augustus 2001 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Technische Glaswerke Ilmenau GmbH, te Ilmenau (Duitsland), vertegenwoordigd door G. Schohe, advocaat, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- de beschikking van de Commissie van 12 juni 2001 over de staatssteun van Duitsland aan Technische Glaswerke Ilmenau GmbH, Duitsland — K (2001) 1549 — nietig te verklaren;
- de Commissie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Het beroep is gericht tegen de beschikking waarbij de Commissie de Duitse staatssteun van 4 miljoen DEM aan verzoekster onverenigbaar met de gemeenschappelijke markt heeft verklaard.

Volgens het beroep was VEB (Volkseigener Betrieb) Werk für Technisches Glas Ilmenau het centrum van de glasproductie in de DDR, en werd de onderneming na de hereniging van de Bondsrepubliek Duitsland en de Duitse Democratische Republiek omgevormd tot Ilmenauer Glaswerke GmbH. Ver-

zoekster kocht in 1994 drie van de twaalf productielijnen van deze onderneming. Een van de voorwaarden voor deze eigendomsoverdracht was de toezegging van de Duitse deelstaat Thüringen om een extra investeringsteun van 4 miljoen DEM toe te kennen in het kader van de „Gemeinschaftsaufgabe zur Verbesserung der regionalen Wirtschaftsstruktur” (Duitse steunregeling ter verbetering van de regionale economische structuur), zodat de lasten die verzoekster wegens deze koop zou moeten dragen, met hetzelfde bedrag zouden worden verminderd. De toegezegde steun is in werkelijkheid nooit betaald.

Verzoekster heeft later nog een vierde productielijn overgenomen. Wegens verzoeksters liquiditeitsmoeilijkheden besloot de Duitse Treuhandanstalt in februari 1998 verzoekster 4 miljoen DEM van de in 1994 overeengekomen koopprijs kwijt te schelden. In december 1998 meldde Duitsland bij de Commissie verschillende maatregelen aan die gericht waren op de financiële consolidatie en de langetermijnrentabiliteit van verzoekster, waaronder de afstand van een deel van de prijs, welke maatregelen door de Commissie bij de bestreden beschikking als onverenigbaar met de gemeenschappelijke markt werden aangemerkt.

Volgens verzoekster was de afstand van de koopprijs geen steunmaatregel. Het doel daarvan was verzoekster in de situatie te brengen waarin zij zich zou hebben bevonden indien de toegezegde bedragen volledig waren betaald. Deze toezegging heeft financiële aanspraken en gewettigde verwachtingen doen ontstaan. Bovendien ware er geen sprake geweest van schending van de steunvoorschriften indien de Treuhandanstalt 1994 met verzoekster een prijs had afgesproken die 4 miljoen DEM lager was geweest. Het argument dat het achterwege blijven van de steun ten bedrage van 4 miljoen DEM rechtens irrelevant is, aangezien de Treuhandanstalt de deelstaat Thüringen verschillende rechtspersonen zijn, kan volgens verzoekster niet worden aanvaard.

Verder voert verzoekster aan, dat de Commissie het criterium van de particuliere investeerder onjuist heeft toegepast. Zij had moeten onderzoeken of de afstand van de koopprijs op lange termijn verzoeksters rentabiliteit mogelijk maakte. Bovendien heeft de afstand van de koopprijs niet tot een extra vermogensverlies van de Staat geleid, doch was dit slechts een door Duitsland gekozen modaliteit om de toezegging van 1994 na te komen.

Subsidiair voert verzoekster aan, dat de vaststelling van de hoogte van het steunelement niet naar behoren is geschied. De Commissie zou hebben nagelaten het bedrag op concrete feitelijke vaststellingen te baseren. Verder heeft Duitsland verliezen voorkomen die zouden ontstaan zijn indien geen afstand van de koopprijs was gedaan, omdat verzoekster failliet was gegaan indien de Treuhandanstalt aanspraak had gemaakt op de volledige verkoopprijs. Bovendien heeft de Commissie inzake de hoogte van het steunelement een bedrag vastgesteld dat niet overeenkomt met haar eigen vaststellingen.